

γέρικον, διβεντέ = γίνεται, καταντάει· ἐξ ἀγερμοῦ) Ἀπουλ. Κοριλ.)

Τὰ τ-τὴν ἀτσουμάα τὸ ἁμάλι της,
γλείφω τὸ ἀνεγλείφω τὸ παιάτσι μου,
τὸ τριφταρμισμένο, τὸ ξεφταρμισμένο
(σὰν τὴν ἀγελάδα τὸ δαμάλι της, γλείφω καὶ ξαναγλείφω
τὸ παιδάκι μου, τὸ ματιασμένο τρεῖς φορές, τὸ ξεματιασμέ-
νο· ἐξ ἐπὶ φδ.) Κάρπ.

Ἡμοῖν παίδκιος τζ' ἀντιπαίδκιος | τζ' ἐγλεπα βουθήκια
τζαὶ δαμάλια
τζαὶ τ' αἰ-Γιωρκουῦ βουδάλια
(ἐγλεπα = ἐπιτηροῦσα, βουδάλια = βουβάλια· ἐξ ἐπὶ φδ.)
Κύπρ. || Ποίημ.

— Ἐνα μαχαιοβογάλη
τοῦ Φλώρου τ' ἀγριόπαιδο, τὸ βραχοκαταλήτη,
ποὺ μ' ἔνα γρόθο ἐσκότωσε τριέτικο δαμάλι
αὐτὸν τὸν Λάμπρο θέλεις;
Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, 369, Συνών. ἀγελάδακι, βιδέ-
λο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. βιδέλλο 1, μοσχαράκι, μο-
σχάρι, ταυρί. β) Συνεκδ., σφαγὴ μόσχου Κύπρ.:

Ἄν ἴχως τὸ ἐδυνάστην τον, ἔν κάλλιον παλληκάριν,
κάλλιον τον παίξει τὸ σπαθίν, κάλλιον τον τὸ κοντάριν,
τὸ γαῖμαν τοῦ Σαρατσηνοῦ ἐτὶ δὴ λησεν δαμάλιν

(ὡς σφαζόμενον δαμάλι). γ) Τὸ κρέας νεαροῦ μόσχου Λεξ.
Δημητρ.: Συνών. βιδέλο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. βιδέλλο 2.
2) Ἄρρην μόσχος Ἀλόν. Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἡράκλ. Θεσσ.
(Δομοκ.) Θράκ. (Τσακίλ.) Καλαβρ. (Γαλλικ.) Μακεδ.
(Βόιον Βροντ. Δεσκάτ. Καστορ. Πόρ.) Πελοπ. (Γέρμ.)
Σκόπ. Στερελλ. (Ἀχυρ. Λεπεν.) Τῆν. (Πύργ.) κ.ά.:
Μ'νουχίζον τοῦ δαμάλ' Πύργ. Τοῦ δαμάλ' δὲν εἶν' μ'νούχ'
(= εὐνουχισμένο) Βροντ. Τὸ δαμάλι τ' ἀν-νουχίζομε (=
τὸ εὐνουχίζομε) Γαλλικ. β) Μόσχος εὐνουχισθεὶς ἤδη
Μακεδ. (Ρυάκ.) Τσακων. 3) Δάμαλις Θεσσ. (Βαμβακ.)
Θράκ. Κρήτ. (Κίσ.) Κύπρ. (Ἐξω Μετόχ. κ.ά.) Λῆμν.
Μακεδ. (Ἀσσηρ. Δοξᾶτ. Καστορ. Κολινδρ. Πρέσπ.) Πε-
λοπ. (Βραχν.) Πόντ. (Νικόπ. κ.ά.) Σίφν. Χίος 4) Ἡ
δάμαλις μέχρι τοῦ τρίτου καὶ ἐνίοτε τετάρτου ἔτους τῆς ἡλι-
κίας της Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀλόν. Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ.
(Ζαγόρ. Πλατανούσ.) Θεσσ. (Ἀργιθ.) Ἰκαρ. Καλαβρ. (Μπόβ.)
Κύπρ. Λῆμν. Μακεδ. (Δεσπότ. Καστορ. Καταφύγ. Κοζ.
Σιοάν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτμ. Πελοπ. (Βραχν. Μεσσην.)
Πόντ. (Νικόπ.) Σάμ. Σίφν. Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Τῆν.
(Πύργ.) Χίος: Πῆραν δὴ δαμάλια τριότ'κα μὴ σιδιρέ-
μιον ζ' γὸ καὶ ἀλέτρ' (τριότ'κα = τριῶν ἐτῶν) Κοζ. || Ἀσμ.

Ἰκεῖ ποὺ πάει κ' ἐξίφι τριοῦ χρόνου δαμάλι,
ἐσπιρνι καὶ ξέσπιρνι τρία πινάκια σ'τάρι

Δεσπότ. 5) Ὁ ἐπιβήτωρ βοῦς, ταῦρος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.
Βρύσ. Κάρυστ. Πλατανιστ.) Ἡπ. (Δωδών. Κόκκιν. Πρά-
μαντ. Ραδοβύζ.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Βαμβακ.) Μακεδ. (Βογατσ.
Βροντ. Γαλατ.) Πελοπ. (Ἀνδροῦς. Περιθώρ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Βόνιτς. Φθιώτ.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ.:
Τοῦ βακούφ'κον δαμάλ' εἶχι τοῦ δικαίσιμα νὰ βουσκῇ
σ' ὅλα τὰ στάρια· δουριὰν τραοῦσαν τίς 'γιάδεις σ' αὐτὸ
(τραοῦσαν = ὠδηγοῦσαν πρὸς συνουσίαν) Βαμβακ. Σέρν'
ἢ 'γιάδα μας, θέλ' τοῦ δαμάλ' τοῦ βαρβᾶτου Γαλατ.
Θὰ πάω τὴ 'γελάδα μου 'ς τὸ δαμάλι Κάρυστ. Πλατανιστ.
Δὲ βρίζουν κάνα δαμάλ' νὰ β'δῇσ' τ' 'γιάδα Δωδών. Νὰ
πᾶς τὸ Μισουργοῦ πῶχει οὐ Κώστα Παππᾶς ἓνα καλὸ
δαμάλ' νὰ σῖρ' τ' 'γελάδα μας (σῖρ' = βατῶση) Πρά-
μαντ. 6) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνόητος, βλάξ Θήρ.

Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.
Κόρινθ. Τριφυλ.) Σίφν. Στερελλ. (Ἀράχ.): κ.ά. Δὲν κα-
τάλαβες ἀκόμη, ρε δαμάλι, τί σοῦ λέει ὁ μπάρμπας σου;
Τριφυλ. Ἐχω ἓνα ψυχολογὸ ποὺ εἶναι δαμάλι αὐτόθι. Σοὶ στὸ
δαμάλι εἶναι, δὲ γαταλαβαίνει τίποτα Κίτ. Μάν. Πᾶψε, δα-
μάλι! (= πᾶψε βλάκα!) Ἀράχ. Συνών. Πᾶψε, βόδι! Σω-
στὸ δαμάλι εἶναι αὐτόθι. Αὐτὸς εἶναι δαμάλι Κρήτ. Ὡ τὸ
δαμάλι! (Ὡ τὸν βλάκα!) Ἀπύρανθ. || Φρ. Δαμάλι τοῦ κρι-
νον Θήρ. Συνών. βόδι 1β, βοὺ βάλι Β2. β) Εὐρωστος
νέος Στερελλ. (Ἀχυρ.): Ἐχ' καλὸ δαμάλ', Νίκου! (ὕψηλὸ
καὶ γερό παιδί!). 7) Δαμαλάκι 2, τὸ ὅπ. βλ., Χίος —
Λεξ. Βάιγ. Κορ., Ἀτ. 4, 218. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών.
βλ. εἰς λ. ἀρρωστὰ ῥίδα.

Ἡ λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαμάλι Ἀνδρ. (Κόρθ.)
καὶ ὑπὸ τοὺς τύπ. Γαμάλι Νίσυρ. Ὡ τὰ Δαμάλια Πάρ.
Ἀις-Γιάννης 'ς τὰ Δαμάλια Πάρ. Ἀι-Γιόργης 'ς τὰ Δα-
μάλια Πάρ. (Λεξ.)

δαμαλιά ἢ, Λεξ. Βάιγ. Κορ., Ἀτ. 4, 91 Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαμάλι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἀ.
Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Τὸ δέρμα τοῦ μόσχου ἐνθ' ἀν.: Συνών. βοιδία, διὰ
τὸ ὅπ. βλ. βοιδία, δαμαλοπέτσι, μοσχαρία,
μοσχαρόδεσμα

δαμαλικὸς ἐπίθ. Ἀνδρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαμάλι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ια-
κός, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Ἀνθ. Παπαδόπ., Γραμμ. βορ. ἰδιωμ.,
111 πβ. S. Psaltes, Grammat. Byzant. Chron., 294.

Ὁ προσερχόμενος ἐκ μόσχου, οἷον κρέας, δέρμα κ.ά. ἐνθ'
ἀν.: Ὅταν ἓνα βόδι πάη τεσσάρων χρόνων, ἀλλάσσει τὰ
δόντια του καὶ αὐτὰ τὰ λέγουσιν δαμαλικὰ Ρόδ. Συνών. βλ.
εἰς λ. δαμαλήσιος.

δαμαλίδα ἢ, Ἀθῆν. Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Θήρ. Θράκ.
(Σαρκεκλ.) Ἴος Κέως Κύθν. Λέσβ. Μακεδ. (Ἀσσηρ. Βερ-
τίσκ. Δαμασκην. Δρυμ. Φυτ. Χαλάστρ. Χαλκιδ.) Μῆλ. Μύκ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σῦρ Τῆν. (Πύργ.)
— Λεξ. Ποππλ. Δημητρ. δαμαλίδα Ἀπουλ. (Καστριν.
Κοριλ. Μαρτ. Στερνάτ.) δαμαλίτα Ἀπουλ. (Καλημ. Στερ-
νάτ.) ταμαλίδα Ἀπουλ. (Κοριλ.) ταμαλίτα Ἀπουλ. (Τσουλ-
λῖν.)

Τὸ Βυζαντ. δαμαλίδα. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ δ εἰς τ
βλ. G. Rohlfs, Grammatica storica dei dialetti italogreci,
παρ. 38, 74.

Νεαρὰ ἀγέλας, μέχρι τοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας της,
μὴ γεννήσασα καὶ μῆτε τεθεῖσα ὑπὸ ζυγὸν εἰσέτι ἐνθ' ἀν.: Τὴ
δαμαλίδα ποὺ πουλήσεται τῆς, ἐδώκατέ τῆς ἰὰ μαχαίρι ἢ
'ἰὰ ζωάρι; (τὴν ἐδώσατε διὰ νὰ τὴν σφάζουν ἢ διὰ νὰ τὴν
χρησιμοποιήσουν εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας;) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
'Κεῖν' ἢ δαμαλίδα εἶνι στραβεῖ (κουτσαίνει) Μακεδ. (Χα-
λάστρ.) Ἡ δαμαλίδα ἠθύμιζε· ἠθέλε νὰ τὴν σαλτάρουνε κ'
ἠλώλαινε τὰ ζωδανὰ, ἀλλὰ ἐν ἡπιανε (ἢ ἀγελάδα εὐρίσκειτο
εἰς σεξουαλικὸν ὄργανισμόν) ἠθέλε νὰ ὀχευθῇ καὶ τρέλλαινε
τὰ ἀρσενικά, ἀλλὰ δὲν συνελάμβανε) Ἴος. Δαμαλίδα στρίπ-
πα (νεαρὰ ἀγέλας ποὺ δὲν ὠχεύθη εἰσέτι) Ἀπουλ. (Στερ-
νάτ.) Ἐ ἀλεῖτα ἐκάν-νει τὸ δαμάλι ἢ δαμαλίδα (ἢ ἀγε-
λάδα γεννᾷ τὸ δαμάλι καὶ τὴν δαμαλίδα) Ἀπουλ. (Καστριν.)
Ἄ δαμάδζον, τ-τέ δαμαλί-δε καὶ τὰ δαμάγ-για, 'ζεῖα ποὺ
λαδρέουνε (= ἡμερώνουν τίς δαμαλίδες καὶ τὰ δαμάλια ἐ-
κεῖνα ποὺ ὀργώνουν) Ἀπουλ. (Μαρτ.) Ὁ βασιλιάς ὁ Ἀλέ-

